

Azken-aurrena

Oihane
LARRETXE
DE LA GRANJA

Egon nahi nuen lekua hura zela eta ez beste bat sinetsita iritsi nintzen Komunikazio Zientzien fakultatera. Hasi eta gutxira, irakasle batek etorkizunean kazetari izateko asmoa zenbatek genuen galdegin zigun, paternalismoz. Urte asko igaro dira eta, geroztik, tarteka oroitut izan naiz anekdota harekin. Ez dakit gizon hura non dagoen. Badakit ni non nagoen. Eta zertan. Hainbeste maite dudan ofizioan. Zinez, hainbeste!

San Joan gau bezpera batean telefono dei bat jaso nuen. Ahots batek beste aldetik galdegin zidan ia batu nahi nuen GARAko lantaldera. Froga gainditu nuela eta hautatua izan nintzela. Uda-

ra haren hasierak nire hurrengo etapa bitala osorik markatu zuen. Inflexio puntua izan zen erredakzio hau aurrenekoz zapaltzea. Hamalau urte igaro dira eta, orain, nire ibilbide honetan parentesi bat irekitzeko garaia heldu zait: kazetaritzaren beste itsaso batzuetan murgiltzera noa.

Familia sentitzen dudan hedabide honetan pasatutakoak oso urte emankorrak izan dira, etengabeko ikasketa da erredakzio bat, benetako eskola. Eta kazetaritzak garai zailak bizi dituen arren, baloratu nahi nuke zorionekoak garela. Badugu ofizio zirrargarri bat (argi itzalekin, noski), pertsona miresgarriak, errepikaezinak ezagutzera ga-

ramatzana. Gure ofizioa beste modu batera bizi ezingo genituzkeen beste errealitate batzuetarako pasaporte da. Gero dagokigu erantzukizunez eta mizmoz lantzea eta partekatzea. Honek ez baitu zentzurik beste aldean ez badago inor irakurtzeko.

Zorte handikoa izan naiz; irakaspen profesionalak zein pertsonalak ondo gordeta ditut. Gaiak zintzotasunez lantzea eta bihotza jartzea izan ditut irizpide; batzuetan asmatu dut eta beste batzuetan ez. Ez dakit hau azken artikulua den, nik nahiago dut esan azken-aurrena dela. Bihar eguzkia aterako dela badakit, gainontzekoa idazteke dago. Mila esker bihotzez. Ez adiorik! •

Babesleengandik babes gaitezen

Koldo SAGASTI

Gasteizko Zabalgana auzoko 16 urteko mutiko baten familiak gazteak pairatutako erasoa salatu zuen sare sozialetan. Nerabearen aitak azaldu zuenez, kalean patinetean zebilela, udaltzain bikote batek geldiarazi nahi izan zuen, nonbait, ibilgailuarekin zebra-bide bat zeharkatu zuelako, eta mutilak, beldurraren beldurrez, ihes egin zien. Uniformedunek motor gainean adin txikikoa harrapatu zutenean, lurrera bota eta, immobilizatuta zegoela, jipoitu egin zuten, baita sudurreko hezurra apurtzeraino jipoitu ere, halaxe egiaztatzen baitu lekuko batek grabatutako bideoak. Gerora, oihartzun zabala izan du umearen aurpegi txikitua

azaltzen duen argazkiak, eta asko izan dira erasoa jaso duenarekiko eta haren familiarekiko elkartasuna adierazi duten eragileak; besteak beste, auzokideen elkarteak, auzuneko ikastetxe guztiak eta hango gurasoen elkarteak. Hiriko alkateak, berriz, erasotzaileen errugabetsun-presuntzioaren aldarria egin eta jakinarazi du epailearen balizko ebazpena argitaratu arte kalean segituko dutela, armatuta, lanpostu publikoak bermatzen dien soldata kobratzen eta herritarren segurtasuna zaintzen.

Gertaera, pasadizo isolatua baino gehiago, gehiegitan ikusi dugun jokabide baten lagin bat besterik ez da; indar polizialen beste nagusikeria erakustaldi

bat; ia ziurtasun osoz, eta beste hainbatetan gertatu den bezala, zigorrik gabe geldituko dena. Gertatutakoak pentsarazi beharko liguke nork ote duen gure gizartean biolentziaren monopolioa, nork jarri ote dituen kalean eta nork armatu ote dituen ume babesgabe bati muturra txikitzeraino jotzeko gai diren bihozgabe horiek, zeinen interesak defendatzen dituzten eta nork babesten dituen.

Izan ere, gauza bat argi dago. Zabalganako haurrak ez daude seguruago funtzionario pistoladun horiek kalean solte dabiltzala. Eta, akaso, seguruago ibiliko badira, segurtasunaren zaindariengandik ahalik eta urrutien ibili beharko dute. •